

νὰ θεωρήσῃ — ἐν τούτοις δὲν εἶναι καὶ ἀποδε-
δειγμένον».

Εἰς τὴν ὑμετέραν ἐπαφήνῃ κρίσιν τὴν λύσιν τοῦ
ζητήματος ἀν τὸ δύνατον . . . πιθάνον . . .
καὶ μὴ ἀποδεδειγμένον δύναται νὰ θεωρηθῇ
ισοδύναμον τῷ ἀδυνάτῳ.

Πρόστίθηναι ὁμῶς ἐνταῦθα ὅτι πάντα ὑπὸ παρα-
πλήσιον ἔκριναν πνεῦμα, τοῦτέστιν :

«Ὅτι τὰ ἐν Ἰσλαμικῇ ἐρείπιᾳ εἰσὶν ἀχαρακτηρί-
στως ἀόριστα : ἐπειδὴ δὲ ἐλλεῖπει ἀπ' αὐτῶν τὸ τῆς
κορυφῆς μέρος καὶ κατὰ συνέπειαν τὸ ἀμυντικὸν αὐ-
τῶν σύστημα, ἀδύνατον ἐστὶ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι μὴ
ὄν τείχος φρουρίου καὶ οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ
ᾔναι».

Οὐδέποτε ἐμερολήπτῃσα. Οὐδεμίαν ἐκφέρω κρίσιν
περὶ ἀντικειμένου, ὅπερ ἀγνοῶ. ἀν μὴ αὐτοῖς ὁμμασι
τοῦτο ἴδω.

Μετὰ τῆς ἐκφράσεως τοῦ βαθέος σεβασμοῦ μου πρὸς
τὴν ἐρίτιμον σύνταξιν διατελῶ

ὁλως ὑμέτερος

SCHRÖDER
ἀντιστράτηγος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Δ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν ᾧ χρόνῳ τὸ ἡμέτερον ἔθνος μάλιστα δεῖται
ἀνδρῶν πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν αὐτοῦ συμβαλλόντων,
ἐν ᾧ χρόνῳ ἀνομολογεῖται ὅτι ἀραιοῦται ὁσμηραὶ ἢ
ψάλαγες τῶν εὐεργετικῶς δρῶντων ἐν τῇ κοινωνίᾳ,
βαθέως ἐπληξε τὴν καρδίαν παντὸς Ἑλλήνου ὁ ἐν
Μαρσαλίᾳ ἐπισυμβᾷς θάνατος Γεωργίου τοῦ Ζαφει-

γίματος τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά : «Les trois Mousquetaires».
Τῆς πολυτελεστάτης ταύτης ἐκδόσεως προτάσσεται πρόλογος τοῦ
Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ, ὃν ὅλον ἐδημοσίευσεν τὸ «Figaro» ἐν
τῷ τελευταίῳ αὐτοῦ φιλολογικῷ παραρτήματι καὶ ὅστις ἐστὶν
ἀνάπτυξις τὰ μάλιστα γραφικῇ τοῦ ἔργου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

Ἐραιότατον μωσαϊκὸν τῆς Πομπηίας, φυλακτόμενον νῦν ἐν
τῷ Μουσεῖῳ τῆς Νεαπόλεως, ἐξεικονίζει μάχην τῶν Ἑλλήνων
πρὸς τοὺς Πέρσας. Μέχρι τοῦδε γενικῶς ἦν παραδεδομένον ὅτι
οἱ μαχόμενοι στρατοὶ ἦσαν ὁ μὲν τοῦ Δαρείου, ὁ δὲ τοῦ Ἀλε-
ξάνδρου, ἀλλ' ἄρτι δ' κ. P. Léopold de Feis, ἐκ τοῦ τάγμα-
τος τῶν βαρναβιτῶν, ἐδημοσίευσεν μελέτην δι' ἧς ἰσχυρίζεται ὅτι
οἱ ἀρχιστράτηγοι τῶν δύο μαχομένων στρατῶν εἰσι τοῦ μὲν δ'
Ἀρταξέρξεως, τοῦ δὲ ὁ Κύρος, ἡ δὲ μάχη ἡ τῶν Κουνάξων.

Ἐν Καρλσρούῃ τῆς Γερμανίας ἐποιήσατο ἐναρξιν τῶν ἐργα-
σιῶν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ὀκτωβρίου Γυμνάσιον τῶν θη-
λέων, ὅπερ ἐστὶ τὸ πρῶτον τοιοῦτον ἐν Γερμανίᾳ καὶ ὅπερ, ἀν
ἐπιτύχῃ, χρησιμεύσει ὡς τύπος πρὸς ἴδρυσιν ὁμοίου ἐν Βερολίνῳ.
Τὸ γυναικεῖον γυμνάσιον τοῦτο ἐστὶν ἵδρυμα τῆς Ἑταιρείας πρὸς

ροπούλου, ἀδελφοῦ τοῦ εὐεργέτου τοῦ ἔθνους, εὐερ-
γέτου καὶ αὐτοῦ. Ὁ ἀνὴρ οὗτος στοικῶν ταῖς ἀρ-
χαῖς ἀς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἀνθρωπιστικὸν ἔθνος καὶ ἡ
θρησκεία τοῦ θεανθρώπου καθιέρωσεν, ἐν τε τῇ πό-
λει ταύτῃ, ἐν ᾗ ἐγεννήθη, καὶ ἐν Μαρσαλίᾳ ἐπραττεν
ἀεὶ τὸ ἀγαθόν, ὡς κλάδος καὶ αὐτὸς τῶν μεγάλων
οἰκῶν Ζαφειροπούλου καὶ Ζαρίφῃ, οἵτινες ἐπὶ ταῖς
θεοδμήτοις αὐτῶν ἀρεταῖς ἐπηράτου ἔτυχον δόξης
καὶ οὐς εὐλογεῖ τὸ ἔθνος, δοξάζει ἡ ἀνθρωπότης.
Τὸν τε ἔδωθεν καὶ ἔξωθεν πλοῦτον κεκτημένος, τὸν
μὲν φύσει τὸν δὲ πόνοις ἔχων, διήλθεν ἅπαντα τὸν
ὑπὲρ τὰς ἐξ δεκάδας ἐτῶν βίον αὐτοῦ ἐνθεν μὲν πα-
ράδειγμα τιμιότητος καὶ δραστηριότητος ἑαυτὸν πα-
ρέχων, ἐνθεν δὲ ἀργὸς προσερχόμενος μερικώτερον
μὲν τῷ πλησίον, γενικώτερον δὲ τῇ κοινωνίᾳ. Τοῦ-
των ἕνεκα ἐνταῦθα τε καὶ ἐν τῇ πόλει τῶν Φωκαίων
ὁ οἶκος Ζαφειροπούλου ἦν καὶ ἐστὶ κέντρον εὐποιίας,
πρὸς ὃν πάντες ἀπευθυνόμενοι τῆς παρηγορίας τυγ-
χάνουσι. Σημειωτέον δὲ ὅτι ὁ αἰδίδιμος ἀνὴρ καὶ
θυμίδας ἔτυχεν ἀξίας αὐτοῦ, τῆς δεσποίνης Χριστί-
νης Λασκαρίδου, ἥτις τὴν πρωτοβουλίαν ἔλαβε τῆς
ιδρύσεως τῆς ἐν Σταυροδρομίῳ Φιλοππτώχου ἀδελφό-
τητος καὶ αὐτὴ κατέθηκε τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ
παρ' αὐτῇ λειτουργούντος ἐργαστηρίου. Τοιοῦτος
διὰ βραχυτάτων ὁ ἀνὴρ ὃν ἀπώλεσε τὸ ἔθνος καὶ οὗ
τὴν μνήμην ν' ἀμαυρώσῃ οὐδ' εὐρώς οὐδ' ὁ πανδα-
μάτωρ χρόνος δύναται, διότι ἡ μνήμη αὐτοῦ ζήσε-
ται εἰς αἰῶνας, ἡ δὲ ψυχὴ αὐτοῦ καταταχθήσεται
ἐν σκηναῖς δικαίων, ἐν ἐκείνοις, οἵτινες τοῖς πεινώ-
σιν ἔδωκαν φαγεῖν, τοῖς διψῶσι πιεῖν, τοὺς ἀσθενεῖς
καὶ ἐν ψυχικῇ περιεποίησαντο.

μεταρροῦμιν τῆς γυναικείας ἀγωγῆς, ἥτις συνῆλθε τελευταῖον
ἐν Βισβάνδεν κατὰ τὸν παρελθόντα ἰούνιον. Ὅπως κατανοηθῇ ἡ
σημασία τοῦ ἱδρύματος τούτου τῆς μέσης κλασικῆς παιδείσεως
τῶν θηλέων, σημειούμεθα ὅτι τὰ ἀνώτερα σχολεῖα τῶν κορασίων,
ἅτινα νῦν ὑφίστανται ἐν Γερμανίᾳ, ἔχουσι παρ' αὐτοὺς τὰ κορά-
σια μέχρι τοῦ 14—15 ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτῶν καὶ παρέχουσι
αὐτοῖς τὴν πρώτην παιδείαν ἀνεπτυγμένην. Ὑφίστανται, εἴνε
ἀληθές, δημόσια παιδευτήρια ἀνήκοντα τοῖς δέμοις, ταῖς ἐπαρ-
χαῖς ἢ τοῖς κράτεσι μικρᾷς ἐπιφανείας, ἄλλα τῇ ἰδιωτικῇ πρω-
τοβουλίᾳ ἢ ἑταιρείαις, παρέχοντα πράγματι εὐρεῖαν τὴν μέσην
παιδείαν, ἀλλ' οὐδὲν τῶν παιδευτηρίων τούτων ἐπηγγέλθη, κυ-
ρίως εἰπεῖν, τὴν παρασκευὴν τῶν κορασίων πρὸς τὰς πανεπι-
στημιακὰς σπουδὰς εἰς ἃς πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ γένων-
ται δεκτά.

Τὸ νέον γυμνάσιον τῆς Καρλσρούης δέχεται μαθητρίδας ἀπὸ τοῦ
14 ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτῶν, τοῦτέστιν ἐξελευσάσας τῶν ἀνωτέ-
ρων σχολῶν τῶν θηλέων. Ἡ διάρκεια δὲ τῆς μαθητείας αὐτῶν
ἐστὶ πενταετής. Τὸ πρόγραμμα τοῦ γυμνασίου τούτου ἐστὶν ὁ-
μοιόμορφον, κατὰ τὸ ἐνόν, πρὸς τὸ τῶν γυμνασίων τῶν ἀρρένων.
Ἰδοὺ πρόοδος ! ἀλλὰ . . .

Ο. Α.